

Arrest

nr. 253 140 van 20 april 2021
in de zaken RvV X, X en X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 december 2020 tot weigering van afgifte van de door hen gevraagde visa.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2020 dienen de verzoekende partijen elk een aanvraag in tot afgifte van een Schengenvisum, waarbij zij evenwel uitdrukkelijk aangeven een verblijf van meer dan drie maanden te beogen. Zij geven aan in de periode van 10 januari 2021 tot 10 juli 2021 in België bij hun respectievelijke echtgenoot en vader met de Nederlandse nationaliteit te willen verblijven. De gemachtigde van de

staatssecretaris voor Asiel en Migratie weigert op 17 december 2020 de afgifte van de gevraagde visa. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** (2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond. Een visum kort verblijf werd ingediend op naam van [M.F.E.M.] geboren op [...], van Egyptische nationaliteit, in haar hoedanigheid van echtgenote van [B.M.M.], geboren op [...], van Nederlandse nationaliteit.*

Deze aanvraag werd verzegeld door de aanvragen van de veronderstelde meerderjarige kinderen van de visumaanvraagster, namelijk [B.A.M.M.], geboren op [xx/xx/1999] en [B.M.M.M.], geboren op [xx/xx/1997], beiden van Egyptische nationaliteit.

De visumaanvraag werden ingediend op basis van de richtlijn 2004/38/EG met betrekking tot het vrij verkeer van burgers van de Unie en hun familieleden, in Belgisch recht omgezet naar art. 40bis van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat art. 45 van het KB van 08.10.1981 stelt dat het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet wordt afgegeven wanneer de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden op hem van toepassing is;

Overwegende dat art. 3, 1 van deze richtlijn bepaalt dat deze richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Ter staving van deze familieband werd een Egyptische huwelijksakte tussen [M.F.E.M.] en [B.M.M.] met de bijhorende vertaling voorgelegd, beiden niet gelegaliseerd.

Ter staving van de familieband tussen de meerderjarige kinderen en de veronderstelde vader werden “copies d'enregistrement d'un acte de naissance” voorgelegd, eveneens niet gelegaliseerd.

Art. 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt echter dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

In casu werden noch de originele huwelijksakte noch de voorgelegde geboorteaktes echter gelegaliseerd. Bijgevolg kunnen deze documenten niet aanvaard worden en werd verwantschapsband tussen betrokkenen op onvoldoende wijze aangetoond zodat de aanvragers momenteel niet als familielid van de burger van de Unie, zoals bepaald door de richtlijn 2004/38/EG, kunnen worden beschouwd.

Bijgevolg worden de visumaanvragen geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

Gezien de visumaanvragen van de verzoekende partijen aanleiding hebben gegeven tot een en dezelfde beslissing, waartegen de verzoekende partijen telkens hetzelfde middel aanvoeren, is het aangewezen om de beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten teneinde een goede rechtsbedeling te verzekeren. Om die reden worden de zaken gevoegd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen telkens de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële

motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het hoorrecht.

Het middel wordt in het verzoekschrift van de moeder uiteengezet als volgt:

“Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende aangetoond werden voor de aanvraag visum kort verblijf,

Terwijl :

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook zich moet baseren op de correcte gegevens bij zijn beslissing en motivering;

Dat er een visum voor Lang verblijf werd verzocht

Dat het in die optiek volkomen zinloos is te stellen dat het doel van het voorgenomen verblijf onvoldoende zou zijn aangetoond;

Dat alleszins het aan de rechtsonderhorige onmogelijk is om te begrijpen waarom het verzoek tot visum lang verblijf werd geweigerd, daar de beslissing van de staatssecretaris een weigering van een visum kort verblijf motiveert

2.

Dat bovendien de staatssecretaris stelt dat een aantal documenten, zoals de huwelijksakte niet werd gelegaliseerd;

Dat echter aan verzoekster nooit de mogelijkheid werd geboden deze legalisaties bij te brengen en dan ook het hoorrecht geschonden werd;

Dat de Raad van State het hoorrecht omschrijft als algemeen rechtsbeginsel, in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, als volgt : “soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expresseément prévue, et ce en application d'un principe général de droit”,

Dat dit principe door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt geschonden;

Dat aangezien dit beginsel niet rechtstreeks opgenomen is in de wet, verzoekster zich dient te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;

Dat er twee voorwaarden zijn vooraleer het hoorrecht toepasselijk is (“Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne”, Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381) :

- de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk*
- de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.*

Dat het in casu het onomstotelijk vaststaat dat aan beide voorwaarden is voldaan : de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op het leven van verzoekster en bovendien is het een beslissing op een gedraging van verzoekster en gebaseerd op de eigen en persoonlijke situatie.

Dat het bovendien geen beslissing is die automatisch wordt getroffen louter door toedoen van de wet.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur bovendien inhoudt dat de burger gehoord dient te worden

Dat het gehoor garandeert dat de betrokkene de mogelijkheid wordt geboden om zijn visie betreffende de beslissing te laten kennen;

Dat in casu de staatssecretaris via de ambassade aan verzoekster de mogelijkheid had moeten bieden om extra informatie te verschaffen dan wel de actes op de ambassade zelf te laten legaliseren;

Dat het hoorrecht immers inhoudt dat verzoekster ook over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om haar opmerkingen over te maken (“Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne”, Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet.

Dat de betrokkene expliciet dient te worden uitgenodigd om haar zienswijze uit de doeken te doen. (“Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne”, Janssens, S.,

Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381; OPDEBEEK I., "De hoorplicht", in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd.

Dat daarenboven geen enkele uitsluitingsgrond op verzoekster van toepassing is:

Zo was de beslissing niet urgent, verzoekster was perfect in de mogelijkheid om gehoord worden :

Dat de beslissing evenmin evident was en een logisch gevolg van het toepassen van de wet; ze behelsde een interpretatie en een evaluatie;

Dat er zodoende geen enkel beletsel om verzoekster te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.

Dat de staatssecretaris verzoekster niet uitnodigde om de nodige legalisaties te voegen.

Bovendien vormt een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen.

Dat de beslissing dan ook behept is met een gebrek aan motivering, zowel formeel als materieel, daar ze zich baseert op een verkeerde aanname én verzoekster niet toelaat haar dossier te vervolledigen en daarmee het hoorrecht schendt;".

Voor de meerderjarige kinderen is het middel op nagenoeg identieke wijze uitgewerkt.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing worden de determinerende motieven vermeld die tot deze beslissing hebben geleid. Zo wordt er gesteld dat de verzoekende partijen het gevraagde visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Tevens wordt er gemotiveerd dat het doel en de omstandigheden van het gevraagde verblijf onvoldoende zijn aangetoond. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partijen hun visumaanvragen indienden op basis van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), in Belgisch recht omgezet in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), als respectievelijk echtgenote en meerderjarige kinderen van een Nederlandse onderdaan. De verwerende partij stelt vast dat, ter staving van de familiebanden, enerzijds een Egyptische huwelijksakte en anderzijds Egyptische geboorteaktes worden neergelegd, maar geen van deze stukken is gelegaliseerd. Er wordt verwezen naar artikel 30 van het wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) om te stellen dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België te worden voorgelegd. De verwerende partij oordeelt dat, bij gebrek aan legalisatie, de voorgelegde stukken niet kunnen worden aanvaard en de verwantschapsband dan ook onvoldoende is aangetoond. Bijgevolg, zo stelt zij, kunnen de verzoekende partijen actueel niet worden beschouwd als familieleden van een burger van de Unie in de zin van de richtlijn 2004/38/EG en dienen de visumaanvragen te worden geweigerd.

De verzoekende partijen voeren aan dat zij niet hebben verzocht om een visum kort verblijf of Schengenvisum (type C), maar wel om een visum lang verblijf (type D). De motivering waarom een visum kort verblijf wordt geweigerd, is volgens hen dan ook 'volkomen zinloos'. Zij stellen dat de bestreden beslissing hen niet toelaat te begrijpen waarom een visum lang verblijf hen niet kan worden toegestaan.

In dit verband stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de verzoekende partijen op zich kunnen worden bijgetreden in hun standpunt dat zij visumaanvragen voor een verblijf van meer dan drie maanden, en dus lang verblijf, hebben willen indienen. Zo blijkt uit het

administratief dossier dat de eerste verzoekende partij in haar aanvraag spreekt van een “*reunion with husband*” (eigen vertaling: “*hereniging met echtgenoot*”) en dat de tweede en derde verzoekende partij in hun aanvragen spreken van een “*reunion with father*” (eigen vertaling: “*hereniging met vader*”). Allen gaven zij aan dat zij een verblijf in België beoogden voor de periode 10 januari 2021 tot 10 juli 2021. Het gegeven dat de ingediende aanvraagformulieren eigenlijk aanvraagformulieren waren voor een Schengenvisum, doet aan het voorgaande geen afbreuk, te meer nu de verwerende partij in haar nota's zelf aangeeft dat de Belgische consulaten familieleden van een burger van de Unie die de gezinshereniging in België wensen, behandelen als aanvragers van een Schengenvisum (“*sinds eind 2016, [geven] de Belgische consulaten geen visa gezinshereniging meer af[...] aan familieleden van Unieburgers. Zij kunnen alleen nog met een C-visum voor kort verblijf naar België afreizen. Pas na aankomst in België kan je als familielid van een Unieburger de procedure gezinshereniging opstarten.*”). De vaststelling blijft dat de verzoekende partijen in hun visumaanvragen zeer duidelijk hebben aangegeven dat zij een verblijf van meer dan drie maanden, en dus een lang verblijf, in België beogen. Uit niets blijkt waarom het een persoon die stelt als familielid van een Unieburger te zijn gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden in België niet zou zijn toegelaten een dergelijke aanvraag reeds in te dienen vanuit het land van herkomst. Het is integendeel net aan de aanvrager van een visum om duidelijk aan te geven voor welke redenen hij naar België wenst af te reizen en of hij hierbij een kort dan wel lang verblijf beoogt. Vervolgens is het aan het bestuur om de correcte regelgeving toe te passen naar gelang het beoogde verblijf. Zo wijst de Raad ook op volgende overwegingen van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 7 maart 2017 in de zaak C-638/16 PPU, X en X tegen de Belgische Staat:

“40 In casu zij opgemerkt dat de visumcode is vastgesteld op de grondslag van artikel 62, punt 2, onder a), en onder b), ii), EG, op grond waarvan de Raad van de Europese Unie maatregelen neemt inzake visa voor voorgenomen verblijven van ten hoogste drie maanden, waarbij het onder meer gaat om de procedures en voorwaarden voor de afgifte van visa door de lidstaten.

41 De visumcode heeft volgens artikel 1 ervan tot doel de procedures en voorwaarden vast te stellen voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen. In artikel 2, punt 2, onder a) en b), van de visumcode wordt het begrip „visum” voor de toepassing van deze code gedefinieerd als „een door een lidstaat afgegeven machtiging” tot respectievelijk „doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen” en „doorreis via de internationale transitzones van luchthavens van de lidstaten”.

42 Blijkens de verwijzingsbeslissing en de gegevens van het aan het Hof overgelegde dossier hebben verzoekers in het hoofdgeding bij de Belgische ambassade in Libanon om humanitaire redenen visumaanvragen ingediend op grond van artikel 25 van de visumcode, met de bedoeling bij hun aankomst in België in deze lidstaat asiel aan te vragen en bijgevolg een verblijfsvergunning te krijgen waarvan de geldigheidsduur niet beperkt is tot 90 dagen.

43 Dergelijke aanvragen vallen volgens artikel 1 van de visumcode niet binnen de werkingssfeer van deze code – met name van artikel 25, lid 1, onder a), om de uitlegging waarvan door de verwijzende rechter wordt verzocht in verband met het in deze bepaling voorkomende begrip „internationale verplichtingen” – ook al zijn zij formeel gezien ingediend op grond van artikel 25 van de visumcode.”

Nu de verzoekende partijen in hun visumaanvragen duidelijk hebben aangegeven een verblijf van meer dan drie maanden in België te beogen, blijkt niet dat hun visumaanvragen vielen binnen de werkingssfeer van de Visumcode, zodat de motivering in het licht van artikel 32 van de Visumcode inderdaad op zich niet dienstig is.

Anderzijds kan in de bestreden beslissing evenzeer duidelijk worden gelezen dat de visumaanvragen van de verzoekende partijen meer algemeen ook zijn beoordeeld in het licht van de richtlijn 2004/38 en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat de gezinshereniging voor familieleden van Unieburgers regelt, oftewel het verblijf van meer dan drie maanden. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partijen hun hoedanigheid van familielid van een Unieburger niet aannemelijk hebben kunnen maken, zodat hen op grond van deze hoedanigheid geen visum kan worden toegestaan. De verwijzing naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie niet is aangetoond, is wel degelijk een duidelijke en afdoende motivering waarom aan de verzoekende partijen ook geen visum lang verblijf als familielid van een burger van de Unie kan worden toegestaan. Voor een dergelijk visum moet evident steeds de hoedanigheid van familielid van

een burger van de Unie worden aangetoond. De verzoekende partijen kunnen niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing hen niet toelaat te begrijpen waarom het gevraagde visum hen niet kan worden toegestaan.

De voorziene motieven laten de verzoekende partijen wel degelijk op voldoende wijze toe te begrijpen waarom hun visumaanvragen worden geweigerd. Het doel van de formele motiveringsplicht is bijgevolg voldaan.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3. In zoverre de verzoekende partijen inhoudelijke kritiek uiten op de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Inzake het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet verder worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals reeds werd vastgesteld, gaven de verzoekende partijen in hun visumaanvragen inderdaad aan een lang verblijf in België te beogen als respectievelijk echtgenote en meerderjarige kinderen van een Nederlandse onderdaan. De verwerende partij heeft de visumaanvragen van de verzoekende partijen meer algemeen ook beoordeeld in het licht van de richtlijn 2004/38 en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat de gezinshereniging voor familieleden van Unieburgers regelt, oftewel het verblijf van meer dan drie maanden. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partijen hun hoedanigheid van familielid van een Unieburger niet aannemelijk hebben kunnen maken, zodat hen op grond van deze hoedanigheid geen visum kan worden toegestaan. Gelet op deze motivering blijkt niet dat de verzoekende partijen een voldoende belang hebben bij hun kritiek in verband met de toepassing in de bestreden beslissing van artikel 32 van de Visumcode. Of de verzoekende partijen als familieleden van een burger van de Unie nu een kort dan wel lang verblijf beogen, in alle gevallen moeten zij hun hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie aantonen en de bestreden beslissing heeft vastgesteld dat zij op dit punt in gebreke zijn gebleven.

De verzoekende partijen betwisten op zich de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zij hun hoedanigheid van respectievelijk echtgenote en meerderjarige kinderen van een Nederlandse onderdaan onvoldoende hebben aangetoond door de voorgelegde niet-gelegaliseerde huwelijksakte en geboorteaktes. Op geen enkele wijze gaan zij in op de motieven met betrekking tot de vaststelling van het onvoldoende zijn aangetoond van de verwantschapsband met een Nederlandse man.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke of disproportionele wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

3.4. De verzoekende partijen beroepen zich nog op een schending van het hoorrecht. Zij gaan er echter aan voorbij dat zij, bij het indienen van hun visumaanvragen, reeds nuttig voor hun belangen zijn kunnen opkomen en zij de kans en de mogelijkheid hebben gehad om deze aanvragen te staven met alle volgens hen nuttige en relevante gegevens en stukken die moeten aantonen dat zij zijn gerechtigd op de gevraagde visa. Enkel indien het bestuur bij de weigering van het gevraagde voordeel rekening houdt met essentiële elementen of zich steunt op doorslaggevende gegevens die de betrokkene redelijkerwijze niet kon of niet moest kennen bij het indienen van de aanvraag, of steunt op redenen waarop de betrokkene in de aanvraag niet kon of moest anticiperen, dient het bestuur, alvorens te beslissen, de betrokkene nog de bijkomende mogelijkheid te bieden om op nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken nopens die feiten en redenen (RvS 9 juni 2015, nr. 231.480). Het gegeven dat buitenlandse aktes van de burgerlijke stand moeten worden gelegaliseerd voor gebruik in België, is een gegeven waarvan moet worden aangenomen dat de verzoekende partijen hiervan kennis dienden te hebben bij het indienen van hun visumaanvragen. De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat zij, na het indienen van hun aanvragen, nog bijkomend dienden te worden gehoord, dan wel dat de verwerende partij hen bijkomend had moeten uitnodigen om “*de nodige legalisaties*” voor te leggen. Het komt aan de indiener van een aanvraag toe om alle vereiste stavingstukken voor te leggen. Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS